

Νοέμβριος 2017

Επιτέλους, η μεγάλη στιγμή της αναχώρησης φτάνει. Όλη η παρέα στο αεροδρόμιο, και μετά από μια χαλαρή πτήση φτάνουμε Μιλάνο. Πρώτη στάση στο Σαν Σίρο και δυστυχώς δεν μπορούμε να ξεναγηθούμε λόγω μέτρων ασφαλείας για τον επικείμενο αγώνα μεταξύ της Μίλαν και της Αούστρια Βιέννης. Περιοριζόμαστε σε ψώνια από τα καταστήματα των ομάδων.

Επόμενος σταθμός ο υπέροχος καθεδρικός ναός γοτθικού ρυθμού Ντουόμο, που προκαλεί δέος με το μέγεθος και την περίτεχνη κατασκευή του. Στο εσωτερικό ιδιαίτερη εντύπωση μου προκαλεί το χρυσό άγαλμα της Παναγίας και τα εντυπωσιακά βιτρό. Δυστυχώς, δεν ανεβήκαμε στη στέγη απ' όπου θα μπορούσαμε να θαυμάσουμε τους πύργους και τη θέα.

Η γενικότερη εντύπωση από το κέντρο του Μιλάνου είναι θετική, εντυπωσιακά κτίρια και ιδιαίτερη ατμόσφαιρα. Ο χρόνος περνά γρήγορα και δεν προλαβαίνουμε να επισκεφτούμε το Μουσείο Επιστημών και Τεχνών Leonardo da Vinci. Την άλλη φορά...

Την επόμενη ημέρα επισκεπτόμαστε το Istituto Italiano di Tecnologia. Πρωτόγνωρη εμπειρία να συναντιέσαι με κορυφαίους και πρωτοπόρους επιστήμονες απ' όλον τον κόσμο. Η υποδοχή πολύ όμορφη από τους Έλληνες επιστήμονες, οι οποίοι είναι φιλικοί και πρόθυμοι. Στο αμφιθέατρο παίρνουμε μια γεύση από όσα θα δούμε στην πορεία. Ανυπομονώ να δω τα ρομπότ, τα οποία, ανάμεσα σε άλλα, κατασκευάστηκαν για τη διάσωση ανθρώπων μετά από σεισμούς, και επιτέλους μετά από παρουσίαση που μας κάνει ο αρμόδιος του θέματος, ανεβαίνουμε στον όροφο των ρομπότ. Προς μεγάλη μου απογοήτευση το Walk Man απουσιάζει για επισκευή, λόγω βλάβης, και το μικρό, το I-Cub, δεν είναι σε λειτουργία. Περιοριζόμαστε, απλά να τα δούμε, να ακούσουμε τις περιγραφές και να παρακολουθήσουμε τις λειτουργίες τους μέσα από video.

Συνεχίζουμε στα έξυπνα υλικά, που μας παρουσιάζονται με πολύ όμορφο τρόπο, με πειράματα που γίνονται μπροστά μας. Με ενδιαφέρον παρακολουθώ το σφουγγάρι που ρουφά το μελάνι,

εφεύρεση που όταν ολοκληρωθεί θα συμβάλλει στην απορρύπανση των υδάτων, καθώς θα απορροφά το πετρέλαιο, περιορίζοντας έτσι την τοξικότητα των θαλασσών.

Στη συνέχεια επισκεπτόμαστε το σπίτι-μουσείο του Χριστόφορου Κολόμβου. Η ιδέα και μόνο ότι εκεί ζούσε ο μεγάλος εξερευνητής-θαλασσοπόρος προκαλεί ιδιαίτερα συναισθήματα.

Η επόμενη μέρα είναι για μένα πραγματικά μια αποκάλυψη. Το Μονακό επισκιάζει ό,τι έχω δει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Είναι σαν ξαφνικά να βρίσκεσαι σ' ένα παραμυθένιο σκηνικό. Μαγική ατμόσφαιρα με υψηλό βιοτικό επίπεδο, το οποίο αντανakλάται σε κάθε σημείο του Μόντε Κάρλο. Όλα τοποθετημένα στο χώρο με τρόπο μελετημένο και συγκροτημένο. Απόλυτη καθαριότητα, τάξη και εντυπωσιακή οργάνωση.

Η επίσκεψη στο Ωκεανογραφικό Μουσείο ήταν κι αυτή μια ενδιαφέρουσα εμπειρία. Το σημείο στο οποίο είναι χτισμένο είναι πράγματι μοναδικό και με ιδιαίτερη θέα. Πάνω στα βράχια, μπροστά στη θάλασσα το Μουσείο είναι σίγουρα ένα αξιοθέατο που δεν πρέπει να χάσει κανείς. Ένας μαγικός γαλάζιος κόσμος με πολλά είδη ψαριών, σε πολύ όμορφα διαμορφωμένους χώρους και βέβαια τον καρχαρία να κερδίζει το ενδιαφέρον μου, μάλλον γιατί τον περιεργάζομαι από τόσο κοντά και χωρίς καθόλου φόβο.

Κλείνω τη σύντομη αναφορά μου στο ταξίδι μας, γράφοντας για τη Γένοβα, η οποία είναι μια πόλη ιδιαίτερη, με αντιθέσεις, θα έλεγα. Συνδυάζει το παλιό και το καινούργιο μοναδικά και πιστεύω ότι χρειάζεται αρκετός χρόνος για να την ανακαλύψεις. Όμορφο το λιμάνι με το αντίγραφο του πειρατικού πλοίου του 17^{ου} αιώνα να σου τραβά την προσοχή και να σου εξάπτει τη φαντασία.

Η επόμενη είναι ημέρα επιστροφής. Κάποια τελευταία ψώνια και επιστροφή στην Αθήνα. Από τώρα αναρωτιέμαι ποιος θα είναι ο επόμενος προορισμός.

Κρίστιαν Τσακαλάκης